

Presă și informare

Curtea de Justiție a Uniunii Europene
COMUNICAT DE PRESĂ nr. 7/20
Luxemburg, 28 ianuarie 2020

Hotărârea în cauza C-122/18
Comisia/Italia

Italia ar fi trebuit să se asigure că autoritățile publice respectă, în tranzacțiile comerciale cu întreprinderi private, termene de plată care nu depășesc 30 sau 60 de zile

În Hotărârea Comisia/Italia (Directiva privind combaterea întârzierii în efectuarea plăților) (C-122/18), pronunțată la 28 ianuarie 2020, Curtea, reunită în Marea Cameră, a **constatat o încălcare săvârșită de Italia** a Directivei 2011/7 privind combaterea întârzierii în efectuarea plăților în tranzacțiile comerciale¹, întrucât acest stat membru **nu s-a asigurat că autoritățile sale publice, atunci când sunt debitoare în cadrul unor astfel de tranzacții, respectă în mod efectiv termene de plată care nu depășesc 30 sau 60 de zile calendaristice**, precum cele stabilite la articolul 4 alineatele (3) și (4) din directiva menționată.

Fiind sesizată cu mai multe plângeri depuse de operatori economici și de asociații de operatori economici italieni care reclamau termenele excesiv de lungi în care autoritățile publice italiene achită în mod sistematic facturile aferente tranzacțiilor comerciale cu operatori privați, Comisia a introdus o acțiune în constatarea neîndeplinirii obligațiilor împotriva Italiei.

În apărare, Italia a susținut că Directiva 2011/7 impune statelor membre numai să asigure, în legislația lor care transpune directiva menționată și în contractele privind tranzacții comerciale în care debitorul este una dintre autoritățile lor publice, termene maxime de plată conforme cu articolul 4 alineatele (3) și (4) din directiva menționată, precum și să prevadă dreptul creditorilor, în cazul nerespectării acestor termene, la dobânzi pentru întârzierea în efectuarea plăților și la o despăgubire pentru costurile de recuperare. Potrivit acestui stat membru, dispozițiile menționate nu impun, în schimb, statelor membre să garanteze respectarea efectivă, în orice împrejurări, a respectivelor termene de către autoritățile lor publice.

Mai întâi, Curtea a respins această argumentație întrucât a considerat că articolul 4 alineatele (3) și (4) din Directiva 2011/7 impune de asemenea statelor membre să asigure respectarea efectivă, de către autoritățile publice ale acestora, a termenelor de plată pe care le prevede. Printre altele, aceasta a arătat că, având în vedere numărul mare de **tranzacții comerciale în care autoritățile publice sunt debitorii unor întreprinderi**, precum și costurile și dificultățile generate în privința acestora din urmă prin **întârzierile în efectuarea plăților din partea acestor autorități**, legiuitorul Uniunii a intenționat să impună statelor membre obligații sporite în ceea ce privește tranzacțiile între întreprinderi și autorități publice.

În continuare, Curtea a respins argumentul Italiei potrivit căruia autoritățile publice nu pot angaja răspunderea statului membru din care fac parte atunci când acționează în cadrul unei tranzacții comerciale (*jure privatorum*), în afara prerogativelor lor de putere publică. Astfel, o asemenea interpretare ar însemna să priveze de efect util Directiva 2011/7, în special articolul 4 alineatele (3) și (4) din aceasta, care le impune **statelor membre tocmai obligația de a asigura respectarea efectivă a termenelor de plată pe care le prevede în tranzacțiile comerciale în care debitorul este o autoritate publică**.

¹ Directiva 2011/7/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 februarie 2011 privind combaterea întârzierii în efectuarea plăților în tranzacțiile comerciale (JO 2011, L 48, p. 1).

În sfârșit, Curtea a subliniat că împrejurarea, presupunând că este stabilită, că situația referitoare la întârzierile în efectuarea plăților de către autoritățile publice în tranzacțiile comerciale acoperite de Directiva 2011/7 ar fi în curs de îmbunătățire în ultimii ani nu poate împiedica Curtea să constate că Italia nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul dreptului Uniunii. Astfel, potrivit unei jurisprudențe constante, existența unei neîndepliniri a obligațiilor trebuie apreciată în funcție de **situația din statul membru astfel cum se prezenta aceasta la momentul expirării termenului stabilit în avizul motivat, și anume, în speță, la 16 decembrie 2017.**

MENȚIUNE: O acțiune în constatarea neîndeplinirii obligațiilor, care este îndreptată împotriva unui stat membru care nu își respectă obligațiile care decurg din dreptul Uniunii, poate fi formulată de către Comisie sau de către un alt stat membru. În cazul în care Curtea de Justiție constată neîndeplinirea obligațiilor, statul membru în cauză trebuie să se conformeze de îndată hotărârii pronunțate.

În cazul în care consideră că statul membru nu s-a conformat hotărârii, Comisia poate introduce o nouă acțiune prin care să solicite aplicarea unor sancțiuni pecuniare. Cu toate acestea, în situația în care nu au fost comunicate Comisiei măsurile de transpunere a unei directive, Curtea poate aplica sancțiuni, la propunerea Comisiei, de la stadiul primei hotărâri.

Document neoficial, destinat presei, care nu angajează răspunderea Curții de Justiție.

[Textul integral](#) al hotărârii se publică pe site-ul CURIA în ziua pronunțării.

Persoana de contact pentru presă: Corina-Gabriela Socoliuc ☎ (+352) 4303 4293